

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený dne XXX
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2019, č. j. 1315/2018-160-SPR/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“), jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2015 č. j. MHMP 1405609/2015, sp. zn.: S-MHMP 1255120/2015, a zamítl jeho odvolání. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“) žalobcovy námitky zamítnuty jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrzen ke dni 4. 7. 2015.
2. Z předloženého správního spisu soud ověřil následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.

3. Žalobci bylo správním orgánem I. stupně dne 14. 7. 2015 doručeno „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění“ ze dne 13. 7. 2015.
4. Dne 17. 7. 2015 podal žalobce písemné námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas s provedením záznamu bodů, neboť se přestupkového jednání ze dne 4. 7. 2015 vedeného pod č. j. KRPA 278464/PŘ-2015-001418 porušením ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu nedopustil, a proto podává u orgánu Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha 4, Místního oddělení Hostivař, který řešil domnělý přestupek, žádost o přezkumné řízení.
5. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 7. 2015 vyrozumění, v němž žalobci sdělil, že v důsledku podání námitek prozatím nemá povinnost odevzdat řidičský průkaz, současně správní orgán I. stupně upozornil žalobce na možnost vyjádřit se k podkladům prvostupňového rozhodnutí.
6. Dne 7. 8. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítl a zápis 12 bodů do evidence řidiče potvrdil ke dni 4. 7. 2015. Správní orgán vycházel z dokumentace ve správním spise, tedy z příkazu Magistrátu hl. m. Prahy vyhotovenému dne 4. 6. 2012, č. j. MHMP 763604/2012Shra, který nabytí právní moci dne 27. 6. 2012, na jehož základě byly M. P. ke dni nabytí právní moci příkazu zaznamenány 3 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), z Oznámení o projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ze dne 25. 10. 2012, č.j. Dop-č.j. 148/2012 zaslané orgánem Městské policie Sadská, na jehož základě byly M. P. ke dni uložení blokové pokuty zaznamenány 2 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), z Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 25. 9. 2013, č.j. KRPA-3634/PŘ-2013-001406, zaslanému orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jehož základě byly M. P. ke dni nabytí právní moci uložení blokové pokuty zaznamenány 2 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), z Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 14. 1. 2014, č.j. KRPA-18597/PŘ-2014-001406, zaslanému orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jehož základě byly M. P. ke dni nabytí právní moci uložení blokové pokuty zaznamenány 2 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), z Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 1. 12. 2014, č.j. KRPJ-124716/PŘ-2014-160041, zaslanému orgánem Policie ČR, KŘP kraje Vysočina, na jehož základě byly M. P. ke dni nabytí právní moci uložení blokové pokuty zaznamenány 2 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) a dále z Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9. 7. 2015, č.j. KRPA-278464/PŘ-2015-001418, zaslanému orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jehož základě byly M. P. ke dni nabytí právní moci uložení blokové pokuty zaznamenány 2 body za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu (za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení). Správní orgán I. stupně po přezkoumání podkladů zjistil, že obsahují potřebné náležitosti k provedení záznamu bodů. Ve všech případech bylo zapsání bodů do evidenční karty řidiče provedeno na základě pravomocně ukončených řízení. Body byly přiděleny ve všech případech správně podle „Přehledu jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počtu bodů za tato

jednání“, který je přílohou k zákonu o silničním provozu. Námitky proti záznamu 12 bodů v registru řidičů byly vyhodnoceny jako neodůvodněné, neboť záznam bodů plně odpovídá pravomocným rozhodnutím, která jsou pro evidenční správní orgán závazná.

7. Dne 26. 8. 2015 podal žalobce odvolání ze dne 24. 8. 2015, v němž vznesl jedinou námitku, a sice že se jeho posledního přestupku ze dne 4. 7. 2015 č. j. KRPA-278464/PŘ-2015-001418 nedopustil.
8. Odvolání podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
9. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve popsal průběh řízení před správním orgánem I. stupně a dodal, že správní orgán I. stupně obdržel dne 31. 8. 2015 od Krajského ředitelství policie hl. města Prahy sdělení o nezahájení přezkumného řízení, č. j. KRPA-312046-5/ČJ-2015-0000PZ. vztahující se k přestupku ze dne 4. 7. 2015. Odvolací správní orgán dále konstatoval, že správní orgán I. stupně, je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. Dle ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek či o uložení trestu za trestný čin nebo na základě rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání či podmíněném zastavení trestního stíhání. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Odvolací orgán doplnil, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. V takovém oznámení musí být přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016 č. j. 7 As 63/2016-47 a ze dne 4. 9. 2012 č. j. 7 As 94/2012-20). Všechna oznámení o uložení pokuty založená ve spise jsou dostatečně přesná. Identifikují totiž odvolatele jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupků, specifikují, jakého přestupkového jednání se odvolatel dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tím došlo, a že mu za tato jednání byly uloženy blokové pokuty. Správní orgán I. stupně nebyl povinen v tomto případě pokutové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady. Odvolací správní orgán dále uvedl, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Odvolatel pouze obecně uvedl, že se přestupku ze dne 4. 7. 2015 nedopustil, což nelze považovat za důvod pro obstarání pokutových bloků. O spáchání přestupku dne 4. 7. 2015 nemá odvolací správní orgán pochyb, neboť i příslušný přezkumný orgán u uložené blokové pokuty neshledal žádné důvody pro její zrušení. Na základě uvedených skutečností odvolací správní orgán neshledal žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

11. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že žalovaný se nevypořádal řádně s jeho námitkami, když připojil k odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, jakož i rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. 126113/2014 a rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014, č. j. 121761/2014, žalovaný je však ignoroval, čímž zasáhl do legitimního očekávání žalobce, neboť Krajský úřad Moravskoslezského kraje v těchto rozhodnutích posuzoval k námitce jednotlivé bloky v odvolacím řízení.
12. *Ve druhém žalobním bodu* namítá, že pokutové bloky nejsou způsobilé k provedení záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť nesplňují podmínky kladené na rozhodnutí v blokových řízeních, tedy dostatečnou individualizaci, kdy z rozhodnutí musí být naprosto zřejmá osoba přestupce, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, jakou povinnost měl přestupce porušit. Žalobce zdůrazňuje, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Žalobce k pokutovým blokům ze dne 4. 7. 2015, ze dne 28. 11. 2014, ze dne 13. 1. 2014 a ze dne 18. 9. 2013 shodně uvádí, že v kolonkách 1-4 není přesně zjištěna osoba přestupce, údaje jsou částečně nečitelné a neuvádí rodné číslo a datum narození žalobce. V kolonce č. 5 nejsou přesně zjištěny doba a místo spáchání přestupku, z přestupkového jednání jednoznačně nevyplývá skutková podstata, ani její propojení s porušením zákonné povinnosti. Kolonka č. 6 obsahuje pouze zkratkovitou právní kvalifikaci, kolonka č. 7 není zřetelná výše sankce, kolonky č. 8-9 neobsahují místo vydání rozhodnutí, ani údaje o oprávněné osobě, např. její podpis, datum převzetí rozhodnutí účastníkem. Závěrem opakuje žalobce samostatně ve věci pokutového bloku ze dne 23. 10. 2012 námitky již výše uvedené, tedy že není v rozhodnutí dostatečně konkretizováno, jakým způsobem došlo ke spáchání přestupku, na jakém místě či není individualizována podstata samotného přestupku.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoli pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky (jedná se o šablonu, která je univerzálně používána panem JUDr. Bechyněm, dříve užívána obecným zmocněncem AK Linhart), kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Pro toto tvrzení svědčí i fakt, že v podané žalobě jsou na straně 3 pod bodem b) uvedena čísla pokutových bloků, jež jsou zcela shodná s čísly uvedenými v žalobě u Městského soudu v Praze vedené pod č. j. 5 A 235/2018 či č. j. 3 A 243/2018, přičemž uváděná čísla pokutových bloků nejsou vůbec součástí spisové dokumentace a s případem žádným způsobem nesouvisí. Zástupce žalobce pan JUDr. Bechyně vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy i z podané žaloby je zřejmé, že pouze „zkopíruje“ žalobní námitky (viz sp. zn. Městského soudu v Praze, ve kterých jsou v podstatě zkopírovány žalobní námitky, např. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018, 5 A 235/2018 apod.). K námitce týkající se poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, žalovaný konstatuje, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, neboť uvedený krajský úřad je podřízeným správním orgánem v problematice silničního provozu žalovaného. Žalovaný dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně rozsudky NSS ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40 a ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018 - 47, v nichž se již NSS vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků.

14. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť zástupce žalobce v přípisu ze dne 19. 2. 2019 s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný s takovým projednáním věci ve lhůtě soudem stanovené nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný se řádně nevypořádal s jeho námitkami, když připojil k odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, přičemž žalovaný je ignoroval a tak zasáhl do legitimního očekávání žalobce.*
18. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě.
19. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
20. Žalovaný podle žalobce ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v žalobě blíže specifikovaná. Uvedená námitka není a nemůže být důvodná, neboť jak soud ověřil z obsahu spisového materiálu, žalobce v odvolání ze dne 24. 8. 2015 tato správní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vůbec nezmiňuje a nejsou ani jeho přílohou. Žalovaný se tedy k rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a ani vyjádřit nemohl. Tato rozhodnutí žalobce označil a zároveň zaslal až spolu se správní žalobou, přičemž soud k jejich obsahu uvádí následující.
21. Žalobce se domnívá, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje zastává odlišnou rozhodovací praxi co do přezkumu způsobilosti rozhodnutí, které jsou podkladem pro zápis do registru řidičů. Tak tomu však zjevně není, neboť krajský úřad v odůvodnění příslušných rozhodnutí uvedl, že *„přezkumná činnost ve věci záznamů bodů směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ve smyslu přílohy k zákonu o silničním provozu a jsou tak splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by bylo naopak v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je povinen provést záznam bodů do registru řidičů, se neřídil pravomocnými rozhodnutími, resp. pokutovými bloky“.*
22. Uvedený právní názor je přitom zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který k otázce přezkumu bodových záznamů ustáleně judikuje, že *„správní orgán (...) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému*

bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, 6 As 67/2013-16).

23. Z obsahu napadeného rozhodnutí i přiložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje je přitom patrné, že výše uvedená východiska Nejvyššího správního soudu jsou respektována napříč státní správou příslušnou pro rozhodování v oblasti záznamů do registru řidičů. Důvodem pro rozdílný výsledek rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu nebyl odlišný postoj k otázce přezkumu záznamu bodů, ale naopak odlišné skutkové okolnosti řešených případů. Dále je třeba zdůraznit, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v první instanci a jeho rozhodnutí tak mohou být následně korigována žalovaným v rámci odvolacího řízení; nadto byl právní názor krajského úřadu v této otázce překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S ohledem na výše uvedené je nepochybné, že žalobci na základě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že jeho námitkám, resp. odvolání bude vyhověno.
24. Námitky v prvním žalobním bodu shledal soud proto s ohledem na výše uvedené nedůvodnými.
25. Ohledně námitek *ve druhém žalobním bodu* se Městský soud v Praze zabýval otázkou, zda byl žalovaný povinen jednotlivé pokutové (resp. příkazní) bloky přezkoumat.
26. K otázce posuzování správnosti jednotlivých podkladů pro záznam bodového hodnocení řidiče se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Z rozsudku ze dne 25. 7. 2019 č. j. 1 As 353/2018-52 plyne, že zpochybňuje-li účastník řízení, formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku, musí správní orgán tyto informace ověřit v samotných pokutových blocích. Tento názor vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 5 As 39/2010-76, kde soud uvedl: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“
27. Uvedený názor byl však modifikován v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74: „závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu

vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015 č. j. 1 As 1/2015-33 konstatoval: „správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty. Ač stěžovatelka s tímto výkladem zastávaným správními soudy polemizuje, Nejvyšší správní soud nemá důvod se od něj odchýlit. Tento mechanismus se principu presumpci neviny nepřičí. O vině za přestupek, na základě kterého dochází k záznamu bodů, bylo již v řízení o tomto přestupku rozhodnuto. Následný záznam bodů je pouze evidenční úkon, při němž již vina za přestupek není předmětem řízení. Naopak zde stačí pouze prokázat, že přestupek popsany v oznámení je způsobilým podkladem k zápisu bodů do registru konkrétního řidiče. K tomuto účelu je nezpochybněné oznámení o uložení pokuty za přestupek obsahující jeho identifikaci dostačující.“

28. V nyní posuzovaném případě Magistrát ani žalovaný neměli povinnost jednotlivá oznámení o spáchání přestupku ověřovat, neboť v průběhu řízení nevyvstaly pochybnosti o správnosti údajů v předmětných oznámeních. Žalobce sice v řízení podal námitky i odvolání, ale neuvedl žádný konkrétní nedostatek vydaných pokutových, resp. příkazových bloků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012 č. j. 3 As 19/2011-74). V námitkách i v odvolání uváděl opakovaně pouze, že přestupkového jednání ze dne 4. 7. 2015 vedeného pod č. j. KRPA 278464/PŘ-2015-001418 se nedopustil, a proto podal u příslušného orgánu Policie ČR žádost o přezkumné řízení; k této námitce správní orgán I. stupně ověřil, že přezkumné řízení nebylo zahájeno (viz sdělení Krajského ředitelství policie hl. města Prahy o nezahájení přezkumného řízení, č. j. KRPA-312046-5/ČJ-2015-0000PZ vztahující se k přestupku ze dne 4. 7. 2015, které je součástí správního spisu). Jiné námitky žalobce nevznely a nelze tak než uzavřít, že žalovaný se kvalifikovanému zpochybnění správnosti informací v oznámeních o spáchání přestupků věnovat neměl důvod, když v odvolání taková námitka absentovala. Naopak k námitce, která byla vznesena, nebylo třeba vyžadovat a zkoumat jednotlivé pokutové bloky. Námitky žalobce do jednotlivých pokutových bloků (druhý žalobní bod) tak nejsou důvodné.
29. Závěrem soud znovu připomíná, že nemohl přehlédnout flagrantní šablonovitost žalobních námitek, které postrádají konkrétní obsah vztahující se k osobě přestupce a jím spáchaným přestupkům. Byť žalobce označuje předmětné pokutové bloky, námitky proti nim jsou nekonkrétní a vytykají pokutovým blokům všechny vady, které bloku vytknout lze. Žalobce ani neoznačil konkrétní tvrzené nesrovnalosti údajů v pokutových blocích s oznámeními o uložení pokuty. V míře obecnosti žalobních tvrzení tak soud odkazuje na napadené i prvostupňové rozhodnutí, v nichž se správní orgány zabývaly důvody, pro něž bylo žalobci přičteno 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a své závěry tyto orgány řádně odůvodnily. Soud nadto neshledal, že by rozhodnutí trpěla vadami, pro které by měl povinnost je zrušit z úřední povinnosti. K obecnosti žalobních námitek se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl: „K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality

skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

30. Závěrem lze tak pouze obecně konstatovat, že námitky žalobce se zcela rozcházejí s listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu (žalobce nepodal konkrétní námitky proti pokutovým blokům a k odvolání nepřiložil tvrzená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) a žalobci se nepodařilo svými tvrzeními (ve správním řízení ani v řízení o správní žalobě) jednotlivé údaje v těchto podkladech vyvrátit.
31. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

